

Quadern de cultura

A José Luis Gómez no li agraden las actituds del teatre català

Un joc de comparances

El joc de les comparances sempre és didàctic. Convide els lectors a practicar-los amb les següents declaracions.

Adolf BELTRAN
Gustavo Pérez Puig, «de oficio murciano», revista *Lean*, número 36, 18-24 de gener d'enguany: «... En cuanto a Barcelona, han hecho un teatro de aldea. No quieren saber nada del castellano, y eso no es bueno, porque han conseguido que sólo lo entiendan dos señores. No pienso volver más por allí. Son muy paletos, sienten un gran desprecio hacia todos los demás por no haber nacido en Barcelona. En el mundo entero se rompen fronteras, y ellos han vuelto al siglo XVII. No puede ser.»

José Luis Gómez, diari *El País*, 12 de març passat: «... Yo creo que ese interés que en Madrid se observa por lo catalán es debido a la generosidad de las gentes de teatro, de la administración; una enorme generosidad, que no es correspondida en Cataluña. Lo más que admiten es un espectáculo flamenco. No dan ningún tipo de facilidades para ir allí. Y es bueno decirlo sin ninguna animosidad. Yo creo que ésa es una política equivocada. En Madrid hay catalanes dirigiendo trabajos importantes, pero allí prefieren contratar antes a un italiano, a un norteamericano o a un argentino que a un español. Y es una pena, porque creo que es un nacionalismo muy mal entendido.»

Gómez ha representat el seu *Juicio al padre* en el V Festival Internacional de Teatre de Madrid. En aquest mateix àmbit, el *Cyrano de Bergerac* ha aconseguit un èxit ampli i redó. Sembla que el ministre Solana ha oferit a Josep M. Flotats un presupost astronòmic per salvar-lo de la incomprensió barcelonina que l'ha portat de França i, després, no ha acabat d'aclarir-li unes excel·lents condicions de treball a Catalunya, tot i l'èxit unànime de crítica i de públic.

¿Què hi farem! Mesquins com som —i sense deixar, per això, de reconèixer els draps bruts de dins de casa—, aquests planys tan dramàtics dels dramaturgs d'allà i aquest interès tan desinteressat

del ministre ens encomanen una satisfacció irreprimible. Per una vegada, són ells els qui semblen fràgils i vulnerables, ells els qui demanen comprensió i obertura, i els qui estan disposats a enxampar al vol les *stars* que eventualment se'ns despisten.

No us confieu, però. Vivim en una època plena de miratges. Els valencians ho sabem bé, això. En tenim una experiència extensíssima. Si no, us convidem a un altre joc de comparances. Poseu en relació aquelles temporades que ens havien fet creure que a València podríem gaudir d'una programació «no provinciana» amb la que se'ns ofereix ara. ¿No us en sentiu defraudats? Un exemple: fa dues setmanes, la cartellera de la ciutat anunciava, alhora, dues obres de Mihura (un autor interessant que la televisió ens ha fet avorrir), l'una al Principal (teatre de la Diputació) i l'altra a l'Olympia. Ara, després de veure passar Llach fugaçment, amb el Principal de gom a gom durant tres dies (diuen que no hi havia espai en el calendari per a més sessions), aquest teatre programa el *Jesucristo Superstar* (versió de Jaime Azpiliueta, amb Pablo Abaira i Estíbaliz). ¡Paciència!

No ens n'anirem, però, sense una proposta constructiva ¿Perquè no contracten Gustavo Pérez Puig? (J. L. Gómez ja ha passat pel Principal enguany). Així, amb tots els respectes, ens assemblarem encara més a Múrcia.